nůůd ollen warjo al! — Norel perremehhel ſai ka hea meel ja rõõm ſeſt kännaſt lapſokesſeſt kohhe kui temma peäle watis, ja temma endine murre ning mukker meel olli ſeddamaid kustutud. Kui laps olli parrajal wiſil tasſutud, ja wannemad omma toito wõtnud, heitſid puhhas rahholiste ja kergitud ſüddamega maggama, ja ſe lahke ristiinnimeste tõ, mis ollid toimetanud, ſatis neile maggusſt und.

Agaa kohhe ſel leiſel hommikul jookſis ſelle ſündinud asia jut koggone küllaſt laiale. Monned naeſed naerſid pilkamisſe wiſil, ja küsſiſid teine teiſe käeſt: kas tead jubba, mis weider lada-kink meie wanna naber omma minniale on ſaatnud? — Kül tean, kostis teine ſelſammal pilkamisſe wiſil. Küllab neil rahwal ſeäl perres aeg iggawaks lähhäb enne kui isſe ſedda tülli omma lastega katsda ſawad, et ühhe wõõra lapſega ſedda enne aego ennestele murretſewad. Ja on ommeti teäda kül, et neil ei olle ſedda joudo ni

ülle wägga rohkeste mitte, et ſaaksid weel wõõrad lopſed kaswatada. Sedda needſammad külla naeſed räkiſid ennamiste kaddedusſe pärraſt. Agga ollid ka ſeäl küllas monned auſad naeſed, kes, kui ſedda asja kuulſid, mis Willemi perres olli ſündinud, rõmuga ſeſt kõnneleſid, ja ühheſt ſuuſt tunnistaſid, et noor perrenaene ſeäl perres omma ello aeges olli ennaſt kui lahket ja halleda ſüddamega innimeſt näitnud, nenda kui nůůd ka ſelle armo nou lábbi ſedda olli tõeks tunnistanud.

Teine õhto ei olnud weel mitte kätte joudnud, kui ennamiste keik küllanaeſed, ja ka need nende hulkas, kes ſedda armo tõõd ollid naernud, ſenna perreſſe läkſid, ſedda piſſokeſt kaswatikkut waatma. Ei ühhelgi neiſt ei olnud palju aega tarwis, enne kui hüdis: Nä, eks ei olle üks piſſoke inglikenne! — Sedda arwan ka, ütles noor perremees; egga raatſiks, tedda

Eesti-ma rahwa Kalender 1850, lk. 25